

Димов

сценарий по него. Първият му опит излезе изглежда несполучлив, защото му бе предложено да вземе в помощ някой изтъкнат специалист. Едновременно му се разреши продължителен творчески отпуск, през което време аз бях натоварен да изпълнявам задълженията му като преподавател в Зоотехническият факултет. Вторият опит бе одобрен и романът се появи по екраните.

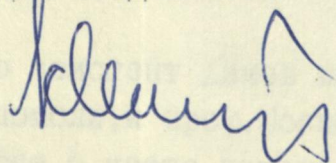
След като Димов се отдели от нас, почнахме да се срещаме все по-рядко. През 1956 г. се пенсионирах и срещите ми с Димов се разрешиха. Веднаж се видехме пред черквата Св. Седмочисленици и Димов ме покани на кафе у дома си, където ме запозна с втората си жена. Когато след няколко месеца се видехме втори път, той беше председател на СБП. Стори ми се потиснат. Оплака ми се, че се занимава с въпроси, които го откъсват от неговата писателска работа, тежат му, нервират го. Трети път се срещнахме пак случайно, той ме покани на вечеря в Клуба на журналистите, стояхме до късно, говорихме по различни въпроси – и това беше последната ни среща.

Правил съм рецензии за трудовете на Димов при удостоверяването му с по-висока научна степен. Аз не съм философ, и неговият труд "Теорията на отражението в биологията" ме затрудни много. Направих си труд и прочетох известното съчинение на Т. Павлов – искал съм вероятно да проверя, дали Димов не е заимствал някои свои твърдения. Оказа се, че Димов предлага свои оригинални разбирания, че е не само добър морфолог, но и добър философ.

Докато Димов живееше с първата си съпруга, Н. Доспевска, семействата ни бяха доста близки. Прекарвахме хубави часове и дни, спорехме, но спомените ми от онова далечно време са съвсем избледели, останало е впечатлението от един високо културен, високо надарен писател и общественик, внимателен и занимателен събеседник, мил, макар и малко себичен човек.

София, 4.5.1971 г.

Дад сведенията:

Събрал сведенията:

